

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 168.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365951104/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Spottefugl i Kjæden maat og skrabe ham til saa adstadig en Herre, som de gode Venner, der hængte og dingle! – Dermed trak hun en af de Beenrader, der hang paa Væggen, i Taaen, saa den raslede. »Den Taa har jeg havt under Kniven, da der var Kjød paa den« – tilføiede hun – »dengang var den, saamænd, vel saa smuk som min fine Herres lille Peerspillemandsfinger der med Guldringen.«

»Fy, Marthe! du gjør jo værre Grimasser, end din gale Sostersøn, naar han legede Satan med os i Skolen. – Han er nu sagtens gaet Fanden i Vold, og du ligger nok paa Reisen til ham. Det var bedre, du gik i Kirke, som jeg, end var saa arrig paa en høihellig Pintsedag – hør! nu ringer det jo sammen.«

»Ha, ha! – loe Marthe – »gaac nu Chirurger ogsaa i Kirke? og det er dog ikke Confirmations-Søndag; men maaskee kan der alligevel være smukke Jomfruer at pynte sig for.«

»Gaa din Vei, Marthe! – du seer ret ond ud idag« – sagde Valman alvorlig – »men, hør dog! naar faaer jeg det Hoved, du har lovet mig?«

»Imorgen« – svarede Marthe – »men herefter kan I fine Herrer see hvem der skaffer Jer pene Hoveder og Rade! Jeg reiser med min Sostersøn herfra« – tilføiede hun stolt – »han er bleven en stor Mand – han reiser om, som Professor i Mirakelkonsten – hans Navn staaer med røde Bogstaver paa Gadehjørnet. Det er noget Andet, end en lumpen Candidat, der knap kan betale de Klæder, han staaer med, og bliver bleg om Næsen, naar jeg skraber Kjødet af en kogt Mand og drikker hans Skaal i en Midnatssnaps.« – Dermed var hun ude af Døren.

Valmans overgivne Lune var forbi. Hans Værelse syntes ham en Hexehule, hvor han kun hørte gispende Dødsuk omkring sig. Han forekom sig selv som en letsindig Galning, der dansede i en Gravhvelving, medens magre Dødnings udstrakte deres spidse Knokkel-fingre efter ham. Det var hans Vane at give sine Tanker lydelige Ord, naar han var ene, og det var sagt ham, at det var et sikkert Tegn paa, han skulde blive gammel. Derfor var det maaskee ogsaa, han uvilkaarlig pleiede denne Gammelmands-Vane hos sig. »Jeg duer dog ikke til Anatom« – sagde han mismodig – »jeg overvinde dog aldrig min barnagtige Væmmelse og Rædsel for Afgrunden i Naturens Inderte. Denne gamle Kjærling gjør mig til Skamme. Han staaer ene om Natten ved Cadaverkjæden og skraber Fingre og Been med Sang

og Latter, medens jeg faaer ondt ved enhver Obduction. Nu bort fra disse Beenrader idag! Det er Helligdag – jeg vil i Kirke!»

Paa Veien til Kirken glemte han reent alle misnødige Skrupler; han huskede heller ikke paa, at han var pyntet og vilde spille en rask Cavalcerolle, men gik stille og glædede sig over den herlige Foraarsluft, som han selv i Staden syntes at indaande. At han gik en Omvei til Kirken, mærkede han først, da han stod udenfor den prægtige Gaard, hvor Amalias Fader, den rige Agent Falk, boede. Han saae alle Rullegardiner nedrullede og undrede sig derover, da man dog ikke kunde sove endnu og vel neppe saa tidlig kunde være reist paa Landet. Han besluttede at spørge sig for hos Portneren. Han ringede sagte og beskedent. Den fornemme Portner, der paa Klängen troede at høre, det var en Betler, lod ham staae. Han tog Mod til sig og ringede stærkt. Da Portneren nu lukkede op og saae den pyntelige Herre, fortalte han ham meget høflig, at Herskabet var taget ud paa det nye Landsted ved Strandveien, tilligemed den fremmede Grev Schwalben, der om tre Dage skulde have Bryllup med Frøkenen.

Valman vidste ikke Meer af hvad han havde hørt. Han foer afsted som en Rasende og kom først til Besindelse, da han, imod Sædvane, befandt sig i en Viinkjælder, ligeoverfor Kirken, som han først havde agtet sig til.

«Brud om tre Dage!» – mumlede han – «Grevinde Amalia v. Schwalben – det klinger ganske anderledes end Madam Valman – men hvad har jeg at bebrejde hende? det var jo kun i Drøm, i magnetisk Søvn, hun gav mig hint Kys og satte denne Ring paa min Finger – Dosmer! Dosmer, som kunde bygge et heelt Livs Lykke paa en Drøm!» – Han slog sig for Panden og forlangte Vin. Han skyllede et Glas ned og blev siddende med Haanden under Kinden.

«Hvad seer jeg? – Christen Kirkelam!» – klang nu en velbekendt Stemme i hans Øren, og han hørte med Forundring sit Øgenavn fra Skolen, idet en pudseerlig rød næset Karrikatur omfavnede ham.

«Er det muligt? – udbrød Valman – «Du er virkelig her, Mathis Galgefugl! – og er hverken hængt endnu eller druknet i Brændevin!» –

«Fy, Kammerat!» – sagde Mathis, – «man hænger ikke engang Tyve meer, end sige magiske Konstaere, som kun stjæle Forstanden fra dem, der alt ere gale af for megen Klogskab. Tro heller ikke, jeg drikker Brændevin meer! det var kun i min uskyldige Barndom. Nu er